

BODI VESELA!

Bodi vesela
deklica mlada
saj očka in mati
imata te rada.

Če boš veselo
posle opravljala,
vedno boš mlada,
srečna in zala.

Mimica Ibovnikova, Bled.

Marica Oblakova:

MOJA POT
IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

(Nadaljevanje.)

Kmalu smo se pričeli pomikati naprej. Ko smo prišli na drugi konec hodnika, stopi neki častnik na zaboj ter prične govoriti. Ker je govoril italijansko, ga nismo razumeli. Po kratkem govoru so spustili dva čolna v vodo in vanju natrpali ljudi. Mi smo bili bolj zadnji, zato nismo prišli v poštev. To so bile vaje za slučaj nesreče. — Kmalu nato so nas razpustili.

Po kosilu smo dobili — kaj mislite? Sladole! Imenitno, kaj!? Kolikor ga je kdo hotel. Bili smo zelo veseli. Sedaj se ga bomo najedli, smo si mislili. Brž žlico v roke in iz žmo ga jedli. A ko smo ga imeli v ustih, nam je ves smeh izginil z obraza. Ni bil dober. Imel je grenko-kiselkast okus.

Drugi dan, ob pol osmih zjutraj, smo opazili od daleč suho zemljo. Bližali smo se Palermu. Obstali smo kakih dve sto metrov od brega. Pristanišče je namreč premajhno in preplitvo za večje ladje. Iz pristanišča so takoj prihletli nekateri čolnički, ki so bili dokaj gugavi. Naložili so popotnike, ki so bili namenjeni izstopiti. Mi nismo šli v mesto.

Se isti dan ob devetih zvečer smo odrinili. Noč je bila prekrasna. Na nebu se je svetlikalo nenavadno mnogo zvezd. Še nikjer jih nisem videla toliko kakor tu, in mislim, da jih tudi ne bom več. Mesec je sijal v polni svetlobi. Morje je bilo gladko kakor steklo. Čulo se je le šepetanje popotnikov in enakomerno odbijanje valov ob boku. Vse tako tiho, mirno. Nekaka otožnost se ne polasti. Ob takem času začneš obujati spomine. Obhajale so me otožne misli, da bi se bila najrajše razjokala. Sli smo pozno spat . . .

Drugo jutro ob šestih smo vsi hiteli na krov. Bližali smo se Neapolju. Že od daleč se nam je nudil lep razgled. Ob četrtna na sedem smo se ustavili. Neapolj ima veliko in prostorno pristanišče. Pro-

sili smo za dovoljenje, da gremo v mesto. Dobili smo ga. Hiše so večinoma štirinadstropne. Posebnost v Neapolju so balkoni. Teh je zelo mnogo. Skoro vsaka hiša ima po več balkonov. Nekateri so res krasni.

Promet po glavnih ulicah je precej velik. Vse so lepe in po večini tlakovane. — Ko smo šli po ulicah, so nas neprestano nadlegovali kočijaži. Nismo se jih mogli znebiti. Dopovedovali in kazali smo jim, da se ne bomo peljali. Mislite, da so se kaj zmenili? Kaj še! Vsak je hvalil svoj voz in konje. Eden od njih je vozil poleg nas celih deset minut, neprestano mahajoč z rokami in kazoč kočijo, češ naj vendar sedemo noter. Seveda se nismo peljali. Hoteli smo si malo ogledati po mestu in bilo je bolje, da smo šli peš. — Zašli smo tudi v postranske ulice. Tam vlada huda revščina. Ne bi si mogli misliti kaj takega, ako bi ne videli na lastne oči. Ceste umazane, ozke in krive. Hiše, ali bolje rečeno bajte, so napol v razvalinah. Lakota je gledala izza vsakega ogla z votlimi očmi. Ljudje, ki tu prebivajo, so res usmiljenja vredni. Bolehni, sestradani in boječji hodijo vsi potrti okrog. Na vsakem obrazu sta bila zapisana trpljenje in lakota. Ko smo prišli tja, so nas gledali napol radovedno, napol preplašeno. Menda se drugi ljudje le malo ali pa nič ne brigajo za te nesrečneže. Zelo so se nas razveselili. Slišali smo, da je en del Neapolja zelo reven, a da je tako hudo, tega si nismo mogli misliti. Ko sem razdelila med revne otroke nekaj novcev (za katere sem dobila hvaležne poglede, ki so več povedali kakor besede), smo odšli takoj iz tega kraja. Kar nismo mogli več vzdržati.

Ko smo po dolgem času zopet dospeli v pristanišče, je bilo ravno enajst. Čas kosila. Dobili smo iz Neapolja svežega mesa, zato smo ga dobili precejšnen kos. Bili smo ga zelo veseli. Imeli smo dober tek.

Komaj smo pojedli, že smo odrinili proti Patrasu na Grškem. Videli smo tudi Vezuvo, iz katerega se je zdaj pa zdaj pokadilo. Kupili smo knjigo, v kateri je bil popis Vezuva.

Zvečer smo imeli malo smeha. To se je zgodilo takole:

Papa včasih rad norce brije. Tisti zvečer je bil posebno dobre volje. Ko sem malo zaspala, me je zbudil glas papana, ki se je davil, kakor da mu je slabo. »To bi bilo res čudno, ako bi papa dobil morskó holecen sedaj.« sem si mislila.

Ko o tem vsa zaspana preiščlujem, se papa začne smejati. Takoj sem vedela, za kaj gre. Brž se potuhnem in se delam, kakor da spim. Papa se začne še glasneje daviti, da bi me zbudil

(Dalje prihodnjič.)